

Los Angeles, 2017

Začalo to žádostí o přijetí zprávy na Facebooku. Od kohosi jménem Jente Paenbenková. Žádná fotka, žádní přátelé. Prázdný profil. A tak to znova začalo. Po pětadvaceti letech.

Myslíš na mě někdy?

Odpověděl jsem:

Možná.

A tak to šlo dál.

Já na tebe myslím každý den.

To je prima.

Někdy jo, někdy ne.

No, to je život, že jo? Někdy je prima, někdy ne.

Ano, Jayi, to rozhodně platí. Pro nás oba.

Kdo jsi?

Chci, abys na mě myslel den co den.

Kdo jsi?

Chci, abys na mě pomyslel, usmál se a vzpomínal.

Kdo jsi?

Mysli na mě, usmívej se a vzpomínej, Jayi.

Kdo?

Pro mě. Udělej to pro mě.

Paříž, 1992

Bydlím na rue Saint-Placide. Všude po podlaze se válejí prázdný flašky od vína a popelníky, v koutě mám na zemi matraci. Barva na stěnách je oprýskaná a okna se nedovírají. Je konec dvacátého století a my údajně žijeme ve vyspělý moderní společnosti. Jenomže naše touhy, ty jsou pořád stejné. Stejný jako ten první den, co jeden z nás vylezl z nějaký pitomý jeskyně. Milovat šoustat jíst pít spát. A přesně tohle tady dělám, v tomhle nejkrásnějším a nejcivilizovanějším městě na světě. Miluju šoustám jím piju spím.

Včera večer uvázal Louis na kliku červený šátek. Louis má rád arabský kluky, čím míň jsou za hranicí plnoletosti, tím líp. Šátek znamená nechod' dovnitř, i když jsem je samozřejmě za dveřma slyšel a věděl jsem, co se děje, na to jsem ten šátek ani nepotřeboval. Šel jsem se teda projít a koupil pár lahví lacinýho vína a posadil se v Saint-Germain na lavičku a koukal na hezký holky a představoval si, jaký by asi bylo být s nima, líbat se s nima, přimět je, aby se usmály nebo je rovnou rozesmát, flirtovat s nima, šukat je, zamilovat se do nich. U některých mi bylo hned jasný, že nemám šanci. Některý klidně mohly být moje. Seděl jsem tam a popíjel a koukal se a představoval si, až už mi to nemyslelo a nic jsem si nepamatoval a probudil jsem se pod stromem na Quai Voltaire a pěšky se vydal zpátky do bytu. Červený šátek už byl pryč.

Louis vaří kafe. Myslí si o sobě, že je filozof, meteorolog, astronom, polyglot a umělec v jednom. Žijeme na takový malý kouli, říká vždycky, malý modrý kouli v mrňavý sluneční soustavě v nepatrný galaxii v nekonečným vesmíru. Nic, co uděláme, ty nebo já nebo kdokoli, nemá sebemenší význam. Měli bychom být šťastní a honit